

Till Arbetsmarknadsdepartementet

Yttrande över remiss från Arbetsmarknadsdepartementet – kommuner som utförare av tjänster, Dnr 00126/2020

Sammanfattning

Arbetsmarknadsdepartementet har sänt ut utredningsförslaget avseende *kommuners medverkan i den statliga arbetsmarknadspolitiken* och betänkandet *Kommuner som utförare av tjänster åt Arbetsförmedlingen – en analys av de rättsliga förutsättningarna* (SOU 2020:41) på remiss.

Arbetsmarknadsnämnden ingår inte som remissinstans för det aktuella betänkandet, men önskar att avge remissvar då betänkandet innehåller många principiellt viktiga frågor.

Utredningen har analyserat och bedömt om det är tillåtet för kommuner att leverera arbetsmarknadspolitiska insatser på uppdrag av och med ersättning från Arbetsförmedlingen inom nuvarande regelverk, samt om det är tillåtet att kommuner tillhandahåller arbetsmarknadspolitiska insatser under en avgränsad tid om tillhandahållandet annars är otillräckligt. Utredningen har även utrett och lämnat förslag för att tydliggöra kommunernas befogenheter och för att uppnå likvärdiga förutsättningar mellan kommuner och andra fristående aktörer. Utredningen har också bedömt konsekvenser av kommuners medverkan i arbetsmarknadspolitiken samt av utredningens förslag.

Arbetsmarknadsförvaltningen ställer sig positiv till utredningens slutsatser och förslag. Det är emellertid viktigt att klargöra att utredningen inte fokuserar på hur samverkan kan bedrivas mellan kommunen och Arbetsförmedlingen inom det kommunala ansvarsområdet i ett system där den statliga arbetsmarknadspolitiken i huvudsak utförs av privata aktörer. Utredningen adresserar inte heller invånarnas behov av samordnade parallella insatser. Förvaltningen vill därför särskilt lyfta fram följande:

- Det är svårt att förstå hur ett valfrihetssystem ska fungera för den målgrupp där kommunen har ett lagstadgat ansvar att planera för invånarens väg till självförsörjning och står för hela eller delar av ersättningen i form av ekonomiskt bistånd. Kommuners roll och ansvar vad gäller arbetsmarknadspolitiken lokalt för dessa grupper av arbetssökande behöver klargöras.
- Kostnaden för ekonomiskt bistånd är kommunal och den vanligaste orsaken till att en kommuninvånare uppbär ekonomiskt bistånd är arbetslöshet. Kommunen måste ha mandat att påverka kostnaderna för ekonomiskt bistånd eftersom både minskade kostnader och de ökade skatteintäkter som varje nytt arbetstillfälle innebär är helt nödvändiga för att klara välfärden framgent.

- Att kommuner, enligt utredningen, har möjlighet att på uppdrag av och med ersättning från Arbetsförmedlingen vara leverantörer av arbetsmarknadspolitiska tjänster som upphandlats enligt LOU eller i valfrihetssystem enligt LOV riskerar att bli tungrota. Att kommunala skattemedel ska gå till att bevaka upphandlingar och skriva fram upphandlingsunderlag är inte rimligt. Kommunen har redan ett ansvar för de personer som uppbär ekonomiskt bistånd samt för stora delar av de insatser som omfattar nyanlända. Här måste det finnas ett naturligt uppdrag för kommunerna och inte en modell som bygger på att kommunerna bevakar och deltar i upphandlingar eller i valfrihetssystem.
- Arbetsmarknadsförvaltningen bedömer att Arbetsförmedlingens reformering och systemet med fristående aktörer kan komma att innebära en utmaning för samverkan kring den enskilda Helsingborgaren. Särskilt när det finns behov av en hög grad av samverkan mellan exempelvis socialtjänst, utbildning, arbetsmarknadsinsatser, hälso- och sjukvård m.fl. kan mängden fristående aktörer, tidsavgränsade uppdrag och enskilda Helsingborgares byte av aktörer försvåra förutsättningarna för samverkan och leda till att processer måste ske sekventiellt och därför tar längre tid.
- Förvaltningen vill också lyfta att statligt finansierade arbetsmarknadsinsatser behöver öka i omfattning för att fler arbetslösa Helsingborgare ska få stöd i sitt arbetssökande.

Slutligen vill arbetsmarknadsförvaltningen framhålla det positiva i att utredningen undanröjer frågetecken kring kommunernas kompetens och befogenheter vad gäller insatser inom arbetsmarknadsområdet men också betona vikten av att kommuners deltagande i arbetsmarknadspolitiken måste bygga på tillit, formella mandat och långsiktighet. Effekterna av de förändringar som görs måste vara att skattemedel används på det mest resurseffektiva sätt som är möjligt.

Beskrivning av ärendet

Bakgrund

Regeringen beslutade den 21 november 2019 att ge en särskild utredare i uppdrag att analysera vissa frågor kring kommunernas roll i den statliga arbetsmarknadspolitiken när Arbetsförmedlingen reformeras och fristående aktörer ska matcha och rusta arbetssökande för de lediga jobben (dir. 2019:86). Utredningen har fått namnet *Utredningen om kommuners medverkan i den statliga arbetsmarknadspolitiken* (A 2019:04). I juni 2020 överlämnade utredningen sitt betänkande *Kommuner som utförare av tjänster åt Arbetsförmedlingen – en analys av de rättsliga förutsättningarna* (SOU 2020:41). Arbetsmarknadsdepartementet har skickat ut betänkandet på remiss till olika remissinstanser. I remissen ligger att regeringen vill ha synpunkter på förslagen eller materialet i betänkandet.

Utredningens uppdrag

Utredningen ska enligt sina direktiv (dir. 2019:86) analysera och bedöma om det är tillåtet för kommuner att leverera arbetsmarknadspolitiska insatser på uppdrag av och med ersättning från Arbetsförmedlingen inom nuvarande regelverk, dvs. lagen (2008:962) om valfrihetssystem (LOV) eller lagen (2016:1145) om offentlig upphandling (LOU).

Utredningen ska också bedöma om det är tillåtet att kommuner – förutom dessa två lagar – tillhandahåller arbetsmarknadspolitiska insatser under en avgränsad tid om tillhandahållandet

annars är otillräckligt. Om det inom nuvarande lagstiftning är otillåtet för kommuner att medverka på något av dessa sätt, eller om rättsläget är oklart, ska utredningen lämna författningsförslag som syftar till att möjliggöra kommunernas medverkan.

Utredningen ska också analysera och bedöma förutsättningarna för och konsekvenserna av att kommunerna levererar eller tillhandahåller arbetsmarknadspolitiska insatser på uppdrag av Arbetsförmedlingen. Konsekvenserna av de förslag som lämnas ska beskrivas. Konsekvensbeskrivningarna ska särskilt avse påverkan på marknadsförutsättningarna och konkurrensneutraliteten samt påverkan på tydligheten i ansvarsfördelningen mellan stat och kommun.

Utredningens bedömning av kommunernas möjligheter att tillhandahålla arbetsmarknadspolitiska insatser inom nuvarande regelverk

Även om arbetsmarknadspolitik främst är ett statligt åtagande bedömer utredningen att kommunerna har stöd i kommunallagen (2017:725) för att agera inom arbetsmarknadsområdet. Utöver det finns befogenhetsutvidgande bestämmelser i lagen (2009:47) om vissa kommunala befogenheter. Enligt socialtjänstlagen (2001:453) har kommunerna en skyldighet att hjälpa den enskilde till arbete. Även lagen (1944:475) om arbetslöshetsnämnd och skollagen (2010:800) ger stöd för kommunernas uppgifter på området.

Utredningen bedömer att:

- det är tillåtet för kommunerna att på uppdrag av och med ersättning från Arbetsförmedlingen vara leverantörer av arbetsmarknadspolitiska tjänster som upphandlats enligt LOU eller i valfrihetssystem enligt LOV inom sina egna befogenheter,
- det är tillåtet för Arbetsförmedlingen att direkttilldela en kommun ett kontrakt enligt LOU om tillhandahållandet av insatserna genom anlitan av leverantörer i konkurrens är otillräckligt,
- Arbetsförmedlingen har möjlighet att ingå ett samarbete med en kommun för att uppnå gemensamma mål. I det samarbetet kan även ersättning till kommunen ingå.

Utredningens förslag till tydliggörande av kommunernas befogenheter

I utredningen föreslås att vissa författningar behöver ändras för att förbättra kommunernas möjligheter att medverka i den statliga arbetsmarknadspolitiken.

För att förbättra kommuners möjligheter att medverka som utförare av tjänster åt Arbetsförmedlingen föreslår utredningen att kommunernas uppgifter enligt lagen om arbetslöshetsnämnd ska tas in i lagen om vissa kommunala befogenheter tillsammans med andra befogenhetsutvidgande bestämmelser, för att tydliggöra kommunernas egna befogenheter på arbetsmarknadsområdet. Kommunerna får därigenom förebygga eller minska verkningarna av arbetslöshet, bedriva stödverksamhet vid arbetslöshet och samarbeta med myndigheter och enskilda vilkas verksamhet rör sysselsättningsfrågor.

Utredningen föreslår också att det i lagen om vissa kommunala befogenheter förtydligas att kommuner inom sina befogenheter får anordna aktiviteter för deltagare i arbetsmarknadspolitiska åtgärder på uppdrag av och med ersättning från Arbetsförmedlingen i konkurrens med andra leverantörer. Det innebär att kommunerna måste agera inom de befogenheter de har enligt annan lag eller författning när de i konkurrens utför uppdrag åt Arbetsförmedlingen.

Utredningens förslag för att uppnå likvärdiga förutsättningar mellan kommuner och andra fristående aktörer

För att uppnå så likvärdiga förutsättningar som möjligt mellan kommuner och andra fristående aktörer föreslår utredningen att när ett uppdrag utförs enligt LOU eller LOV i konkurrens, ska undantag ges från kommunallagens självkostnadsprincip och förbud mot vinstdrivande närings-verksamhet. Intäkter och kostnader för sådana uppdrag ska redovisas särskilt. Utredningen föreslår också undantag från lokaliseringsprincipen som stadgar att kommunen bara får bedriva verksamhet inom det egna geografiska området. Orsaken är att Arbetsförmedlingen vid anlitaandet av fristående aktörer inte alltid delar in uppdragen efter kommunernas gränser och att ett undantag från lokaliseringsprincipen möjliggör för kommunerna att i större utsträckning medverka som leverantörer i Arbetsförmedlingens uppdrag.

Utredningen föreslår också att det tydliggörs att det i vissa fall får ingå ersättning när kommuner anordnar aktiviteter för deltagare i arbetsmarknadspolitiska åtgärder på uppdrag av Arbetsförmedlingen i de fall då det inte finns någon konkurrens. Till exempel vid överenskommelse mellan Arbetsförmedlingen och en kommun då tillhandahållandet annars skulle vara otillräckligt. I dessa fall kan kommunerna ges ytterligare befogenheter utöver dem som de redan har. I de fallen görs inte de undantag från kommunallagens bestämmelser som beskrivs i föregående stycke.

Utredningen föreslår även att LOV lagtekniskt ska förtydligas, att samarbeten mellan Arbetsförmedlingen och kommuner enligt LOU bör regleras i förordning, att förutsättningarna för Arbetsförmedlingen att i vissa fall ge stöd till kommuner bör regleras i förordning, att en myndighet bör ges i uppdrag att ge vägledning om offentliga aktörer som leverantörer och att kommunernas medverkan i den statliga arbetsmarknadspolitiken bör följas upp av en statlig myndighet.

Konsekvenser av kommuners medverkan i arbetsmarknadspolitiken

I utredningen analyseras konsekvenser av att kommuner med nuvarande reglering utför tjänster på uppdrag av och med ersättning från Arbetsförmedlingen. Utredningen konstaterar att ansvarsfördelningen mellan stat och kommun i grunden inte påverkas av att kommuner utför tjänster på uppdrag av och med ersättning från Arbetsförmedlingen som konkurrent inom LOV eller LOU, eller inom ett samarbete. Det övergripande statliga ansvaret för arbetsmarknadspolitiken ligger kvar. Arbetsförmedlingen avgör fortsatt vilka individer som ska få del av en statlig arbetsmarknadsinsats och vilken typ av tjänst en kommun eventuellt ska utföra mot ersättning.

Beskrivna konsekvenser i utredningen:

- En modell med beställare och utförare kan vara användbar för att på ett flexibelt sätt ta tillvara resurser och kunskap från kommunerna.
- Ansvarsfördelningen i ett samarbete kan bli tydlig genom att Arbetsförmedlingen uppdrar åt kommuner att utföra vissa tjänster.
- Ett system där staten i ökad omfattning beställer arbetsmarknadstjänster av kommuner kan leda till konsekvenser för relationen mellan stat och kommun och försvaga samverkanssituationer som bygger på att staten och kommunen är jämbördiga parter med sina respektive insatser för arbetssökande.
- Konkurrens från kommunal sektor genom medverkan inom LOV eller LOU kommer att inverka på andra fristående aktörers möjligheter och förutsättningar att bedriva verksamhet. Till följd av grundläggande skillnader mellan kommuner och företag, t.ex. att kommuner inte kan gå i konkurs och är skattefinansierade, är konkurrens på helt lika villkor inte möjlig att uppnå.

- Särskilda svårigheter att uppnå likvärdighet mellan privata och kommunala aktörer uppstår då Arbetsförmedlingen använder ersättningsmodeller där ersättning utgår vid övergång till arbete eller studier. Orsaken är att kommuner är stora arbetsgivare och ansvarar för vuxenutbildningen.
- Om en kommun utför tjänster på uppdrag av Arbetsförmedlingen där det inte finns andra utförare eller där ett otillräckligt tillhandahållande föreligger, påverkas marknaden inte direkt, men tröskeln för nyetablering av privata aktörer blir högre och kommuners medverkan riskerar att stänga ute privata aktörer.
- Att kommuner utför tjänster på uppdrag av Arbetsförmedlingen kan öka chanserna för att arbetsmarknadsinsatser finns tillgängliga för alla grupper av arbetssökande och för arbetssökande i hela landet.
- En fördel med kommuners medverkan är möjligheter till lokal anpassning, men det finns också en risk för att den geografiska och yrkesmässiga rörligheten hämmas då kommunernas kompetensförsörjningsperspektiv är lokalt.
- Kommuners förutsättningar att bedriva arbetsmarknadsverksamhet varierar. För en del kommuner, särskilt de med begränsad arbetsmarknadsverksamhet och ofta få eller inga privata utförare, kan det vara svårt att ställa om t.ex. personal och organisation för att under en begränsad period utföra tjänster åt Arbetsförmedlingen.
- Kommunernas verksamhet riskerar att riktas mot de insatser som ger intäkter, dvs. arbetsmarknadsinsatser med möjlighet till statlig ersättning. Det skulle kunna få konsekvenser för kommunernas verksamhet i övrigt.
- Förbättrade möjligheter för kommunerna att medverka som utförare av statliga arbetsmarknadspolitiska insatser kan ses som positivt för den kommunala självstyrelsen eftersom kommunerna själva avgör om de vill delta eller inte.

Utredningen bedömer att förslagen till tydliggörande av kommunernas befogenheter på arbetsmarknadsområdet och förslagen för att uppnå likvärdiga förutsättningar ger ökad tydlighet och konkurrensneutralitet samt bättre förutsättningar för Arbetsförmedlingen att ta tillvara kommunernas kompetens.

Förslaget att kommuner enbart får vara leverantörer inom sina befogenheter när de deltar i konkurrens med andra aktörer i upphandlingar och valfrihetssystem motverkar enligt utredningen några av de konkurrensproblem som kan uppstå när kommuner är leverantörer åt Arbetsförmedlingen. Även förslaget till krav på affärsmässighet och särredovisning bedöms öka konkurrensneutraliteten.

Utredningens förslag till undantag från lokaliseringsprincipen, självkostnadsprincipen och förbudet mot vinstdrivande näringsverksamhet ger enligt utredningen större möjligheter för kommunerna att vid sidan av de privata aktörerna verka på likvärdiga villkor.

Förslaget att Arbetsförmedlingen ska kunna lämna över ytterligare uppgifter till kommunerna när det inte föreligger konkurrens innebär enligt utredningen bättre förutsättningar för Arbetsförmedlingen att ta tillvara kommunernas kompetens.

Arbetsmarknadsförvaltningens bedömning

Arbetsmarknadsförvaltningen ställer sig positiv till att utredningen fastslår att kommunerna både har kompetens och befogenheter att utföra uppgifter inom arbetsmarknadspolitiken. Arbetsmarknadsförvaltningen ställer sig i övrigt positiv till utredningens slutsatser och förslag men anser att följande särskilt måste beaktas.

Samverkan kring gemensamma klienter

Utredningen betonar att det övergripande statliga ansvaret för arbetsmarknadspolitiken ligger kvar. Arbetsförmedlingen ska enligt utredningen således fortsatt avgöra vilka individer som ska få del av en statlig arbetsmarknadsinsats och vilken typ av tjänst en kommun eventuellt ska utföra mot ersättning. Med hänsyn till detta är det viktigt att tydliggöra kommunernas roll och mandat för de målgrupper där kommunen ansvarar för försörjningen helt eller delvis.

I Helsingborgs stad har de senaste åren mellan 20 % och 30 % av de arbetslösa haft ersättning både från staten och från kommunen i form av kompletterande ekonomiskt bistånd eller varit helt beroende av ekonomiskt bistånd för sin försörjning. Den gruppen riskerar nu att öka eftersom Arbetsförmedlingen i rådande pandemi prioriterar de ny-arbetslösa och eftersom de individer som lämnar etableringsprogrammet i stor utsträckning övergår till jobb- och utvecklingsgarantin med låg ersättning.

Utöver dessa invånare återfinns en volymmässigt lika stor grupp bland de hushåll som uppbär ekonomiskt bistånd i Helsingborg, som inte är inskrivna på Arbetsförmedlingen, ofta därför att de inte bedöms stå till arbetsmarknadens förfogande men där kommunen har ansvar, i enlighet med socialtjänstlagen, för att hjälpa den enskilde som uppbär ekonomiskt bistånd till arbete.

Den som uppbär ekonomiskt bistånd ska göra detta som en tillfällig lösning i avvaktan på jobb med målsättningen att den enskilde så snabbt som möjligt ska kunna leva ett självständigt liv och försörja sig själv. Det ställs dessutom krav på att den enskilde ska bidra till sin försörjning för att ekonomiskt bistånd ska utgå. Hur ett valfrihetssystem ska fungera för denna målgrupp där kommunen har ett lagstadgat ansvar att planera för invånarens väg till självförsörjning och står för ersättningen är svårt att förstå. Kommuners roll och ansvar vad gäller arbetsmarknadspolitiken lokalt för dessa grupper av arbetssökande behöver klargöras.

Kostnaden för ekonomiskt bistånd är kommunal och den vanligaste orsaken till att en kommuninvånare uppbär ekonomiskt bistånd är arbetslöshet. Kommunen måste ha mandat att påverka kostnaderna för ekonomiskt bistånd eftersom både minskade kostnader och de ökade skatteintäkter som varje nytt arbetstillfälle innebär är helt nödvändiga för att klara välfärden framgent.

Samverkan inte upphandling

Arbetsförmedlingens reformering innebär att staten behåller ansvaret för arbetsmarknadspolitiken men att arbetet med att matcha och rusta arbetssökande mot arbetsmarknaden läggs ut på fristående aktörer. Utredningens uppdrag riktar i huvudsak in sig på att klargöra förutsättningarna för kommuner att leverera arbetsmarknadspolitiska insatser på uppdrag av och med ersättning från Arbetsförmedlingen. Det är här viktigt att klargöra att Helsingborgs stads samverkan med Arbetsförmedlingen idag inte bygger på en beställar- och utförarmodell där Arbetsförmedlingen beställer och finansierar kommunala arbetsmarknadsinsatser. De kommunala arbetsmarknadsinsatserna genomförs på eget initiativ, är till största delen finansierade med kommunala medel och är uppbyggda som ett komplement till Arbetsförmedlingens insatser. Det är viktigt att betona att samverkan mellan stat och kommun utifrån gemensamma resurser ger andra möjligheter till resultat än ett beställar- och utförarsamarbete. En väl utvecklad modell för samordnad planering mellan stat och kommun kring enskilda individer är avgörande för att ge en god gemensam myndighetsservice.

Att kommuner, enligt utredningen, har möjlighet att på uppdrag av och med ersättning från Arbetsförmedlingen vara leverantörer av arbetsmarknadspolitiska tjänster som upphandlats

enligt LOU eller i valfrihetssystem enligt LOV riskerar att bli tungrovt. Att kommunala skattemedel ska gå till att bevaka upphandlingar och skriva fram upphandlingsunderlag är inte rimligt. Kommunen har redan ett ansvar för de personer som uppbär ekonomiskt bistånd samt för stora delar av de insatser som omfattar nyanlända. Här måste det finnas ett naturligt uppdrag för kommunerna och inte en modell som bygger på att kommunerna bevakar och deltar i upphandlingar eller i valfrihetssystem.

Vidare ser utredningen en risk med att kommunernas verksamhet riktas mot de insatser som ger intäkter, dvs. arbetsmarknadsinsatser med möjlighet till statlig ersättning, och att det skulle kunna få konsekvenser för kommunernas verksamhet i övrigt. Denna konsekvens ser inte arbetsmarknadsförvaltningen som trolig då kostnaderna för kommunens arbetsmarknadsverksamhet idag direkt finansieras av kommunen. Resurser som skulle kunna användas i skola, vård och omsorg används istället för att utföra arbetsmarknadstjänster åt personer som uppbär försörjningsstöd då Arbetsförmedlingen inte haft möjlighet att tillgodose de insatser som ofta krävs för målgruppen.

Det är också viktigt att tillägga att när en kommun utför tjänster på uppdrag av Arbetsförmedlingen så är det Arbetsförmedlingen som sätter ramarna och definierar målgruppen för samarbetet. Det gör att kommunen som leverantör inte kan göra egna prioriteringar av till exempel personer från den egna kommunen eller av personer som uppbär försörjningsstöd om inte det framgår av avtalet med Arbetsförmedlingen.

Invånarnas behov

Arbetsmarknadsförvaltningen bedömer att Arbetsförmedlingens reformering och systemet med fristående aktörer kan komma att innebära en utmaning för samverkan kring den enskilda Helsingborgaren Särskilt när det finns behov av en hög grad av samverkan mellan exempelvis socialtjänst, sfi/vuxenutbildning, arbetsmarknadsinsatser, hälso- och sjukvård m.fl. kan mängden fristående aktörer, tidsavgränsade uppdrag och enskilda Helsingborgares byte av aktörer försvåra förutsättningarna för samverkan. Förutsättningarna för samverkan med privata utförare vad avser sekretesslagstiftning behöver också klargöras. Vår uppfattning är att invånarna ofta behöver anpassade sammansatta insatser i tät samverkan med involverade aktörer och inte parallella system om vi ska klara att hålla kostnaderna för ekonomiskt bistånd nere, klara kompetensförsörjningen och integrationsutmaningarna.

På samma sätt är det mycket viktigt att ett framtida system på ett effektivt sätt följer upp externa aktörers kvalitet så att inte invånarens väg till självförsörjning blir onödigt lång och därmed kostnaderna för kommunerna i form av ekonomiskt bistånd.

Sysselsättningsfrågan är starkt sammankopplad med trygghetsfrågor, utanförskap, barn och ungdomars levnadsvillkor och om kommunerna ska lyckas med dessa utmaningar framöver måste kommunerna få möjlighet att ta detta ansvar på ett formaliserat sätt och med finansiering för det arbete som utförs. Det krävs om vi ska lyckas med utmaningarna framöver, både vad gäller kostnaderna för försörjningsstöd, integrationen, kompetensförsörjningen och näringslivsklimatet.

Förvaltningen konstaterar att en stor andel av de arbetssökande som idag är inskrivna på Arbetsförmedlingen i Helsingborg inte erbjuds aktiva arbetsmarknadsåtgärder. Även om det finns ett stort antal fristående aktörer som vill vara leverantörer till Arbetsförmedlingen i Helsingborg frågar sig arbetsmarknadsförvaltningen om tjänsterna som upphandlas enligt LOU eller erbjuds i valfrihetssystem enligt LOV kommer att erbjudas i tillräcklig omfattning i

förhållande till behoven hos de arbetssökande i Helsingborg. Oavsett om de statliga arbetsmarknadspolitiska insatserna bedrivs av privata eller offentliga aktörer så behöver de öka i omfattning för att fler arbetslösa Helsingborgare ska få stöd i sitt arbetssökande.

Delregionalt samarbete

Arbetsmarknadsförvaltningen ser positivt på utredningens förslag om undantag från lokaliseringsprincipen som stadgar att kommunen bara får bedriva verksamhet inom det egna geografiska området. En förutsättning för en hållbar etablering på arbetsmarknaden för nyanlända eller försörjningsstödstagare är att arbetet utgår från arbetsgivarnas kompetensförsörjningsbehov inom det funktionella arbetsmarknadsområdet. Med ett funktionellt arbetsmarknadsområde menas ett område som naturligt har förutsättningar för samarbete och samverkan, tex det lokala näringslivet har stora likheter och individer som bor i området är benägna att arbeta och studera på de olika orterna inom området.

Maria Norrby
Arbetsmarknadsdirektör